

Arrest

nr. 213 584 van 6 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van:
 2. X
 3. X
 4. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANNEUVILLE
Catharina Lundenhof 9/13
2660 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van X en X en X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO *loco* advocaat V. VANNEUVILLE, die tevens de overige verzoekende partijen vertegenwoordigt en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 15 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 10 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 18 januari 2018.

1.3. Op 30 januari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Marokkaanse nationaliteit en bent u op 5 maart 1979 geboren in Casablanca. Na uw middelbare studies heeft u aan de universiteit van Casablanca business administration gestudeerd. In 2004 bekam u het diploma. Van 2009 tot 2015 heeft u gewerkt als commercieel directeur voor het bedrijf SSCP, dat gespecialiseerd is in het transporteren van bouwmaterialen. Eind jaren negentig heeft u H.(...) I.(...) S.(...) (O.V.: X en CG: X) leren kennen, een Irakees die in Marokko als boekhouder was te werk gesteld. Jullie zouden verliefd zijn geworden en op 31 juli 1999 huwden jullie met elkaar. Na jullie huwelijk is uw echtgenoot bij u en uw ouders komen inwonen. Jullie hebben samen drie kinderen (Y.(...) die in 2000 werd geboren, A.(...) die in 2003 werd geboren en A.(...) die in 2010 werd geboren).

In 2006 ontstond er een dispuut tussen uw echtgenoot en uw ouders, aangezien uw echtgenoot wilde terugkeren naar Irak met u en jullie twee kinderen om daar zijn zieke ouders te verzorgen. Uw ouders verzetten zich hier heftig tegen en uiteindelijk zou uw moeder een klacht hebben ingediend bij de lokale politie tegen uw echtgenoot. Het zou ertoe geleid hebben dat uw echtgenoot zijn verblijfsrecht in Marokko verloor en dat hij gedwongen werd het land te verlaten. Nadat uw echtgenoot naar Irak werd teruggestuurd, zou u altijd contact zijn blijven houden met hem. Uw ouders zouden hier geen problemen mee gehad hebben. Voor hen was het belangrijkste dat u en jullie kinderen zich niet in het onveilige Irak bevonden.

In 2009 is uw man naar België gereisd en vroeg hij hier asiel aan. In maart 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hierna zou u uw echtgenoot samen met jullie kinderen regelmatig zijn gaan opzoeken in België. U zou Europa telkens legaal zijn ingereisd op basis van een toeristenvisum uitgereikt door de Spaanse ambassade in Marokko.

Vanaf 2011 zou u zich er ten volle van bewust zijn geworden dat uw echtgenoot een sjiïet is terwijl uzelf soennitisch bent. U zou er zich in zijn beginnen interesseren en geleidelijk aan de sjiïtische gebruiken zijn beginnen over te nemen. Ook uw kinderen werden onder invloed van uw echtgenoot opgevoed volgens de sjiïtische gebruiken. Uw oudste zoon Y.(...) zou zichzelf als een sjiïet hebben beschouwd en begon zich er ook effectief naar te gedragen.

In juni 2015 zou uw zoon Y.(...) een conflict hebben gehad met zijn leraar toen hij opmerkte dat jullie het middagen het namiddaggebed, conform jullie religieuze gebruiken, samenvoegden tot één gebed. Hierop zou zijn leraar boos zijn geworden en hem gevraagd hebben of uw zoon een sjiïet is, waarop deze laatste bevestigend antwoordde. De leraar zou uw zoon duidelijk hebben gemaakt dat sjiïeten afvalligen zijn en niet welkom zijn in de school. Naar aanleiding van dit conflict zou u zijn opgebeld door de directeur van de school. Hij zou u gevraagd hebben naar de school te komen. Omdat u op uw werk was en u zich niet vrij kon maken, zou u aan uw vader gevraagd hebben of hij in uw plaats naar de school kon gaan. De directeur zou vervolgens uw vader hebben ingelicht over het incident en uw vader hebben gezegd dat uw zoon als sjiïet niet langer welkom was op de school. Toen uw vader dit nieuws vernam, zou hij bijzonder boos zijn geworden op uw zoon. Vanaf dan zou hij druk hebben uitgeoefend op u en uw zoon. Er zouden in de periode die volgde veel heftige discussies zijn gevoerd tussen uw vader en uw zoon. U zou zich tijdens deze discussies altijd erg op de vlakte hebben gehouden maar uw zoon, een puber, zou de confrontatie met uw vader telkens zijn aangegaan. Hierdoor escaleerde de situatie waardoor uw vader soms overging tot fysiek geweld ten aanzien van uw zoon. Hij zou er ook mee bedreigd hebben u en uw zoon te zullen vermoorden als jullie zich bleven gedragen als sjiïeten. Uw zoon zou zich als gevolg van deze situatie zo slecht hebben gevoeld dat hij op een gegeven moment op het punt stond het land te ontvluchten via de Middellandse Zee. Op 9 augustus 2015 zou u van uw moeder hebben vernomen dat uw vader van plan was uw zoon naar een kamp voor

een religieuze heropvoeding te sturen. Toen u dit nieuws vernomen had, zou u zijn beginnen paniker. U vreesde dat uw zoon onder invloed van een dergelijk kamp eventueel in de handen zou terecht komen van geradicaliseerde soennieten. U besloot dan ook om het land te ontvluchten samen met uw drie kinderen.

Op 11 augustus 2015 zou u samen met uw drie kinderen vanuit Marokko legaal naar Spanje zijn gereisd. U zou ongeveer één maand in Valencia zijn gebleven bij uw nicht om vervolgens vanuit Valencia met de auto naar België te reizen, waar u op 11 september 2015 aankwam. Op 15 september 2015 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten voor: uw paspoort en die van uw drie kinderen, uw geboortecertificaat en die van uw drie kinderen, uw huwelijksakte, een attest van goed gedrag en zeden en tenslotte nog kopies van de identiteitskaarten van uzelf en uw drie kinderen en nog een kopie van de verblijfskaart van uw echtgenoot hier in België.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde te zijn gevlucht naar aanleiding van een conflict tussen uw vader enerzijds en uzelf en uw oudste zoon anderzijds in verband met jullie neiging om jullie volgens de sjiiitische in plaats van de soennitische gebruiken te gedragen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uzelf verklaarde met niemand anders problemen te hebben gekend dan met uw vader. U lichtte toe dat er heftige discussies ontstonden tussen uw vader en uw zoon. Uw zoon zou zich verbaal altijd zijn blijven verdedigen, waardoor bij momenten de situatie escaleerde tot op het punt dat uw vader uw zoon begon te vernederen en zelfs begon te slaan (zie gehoorverslag CGVS, vraag 105). Deze situatie is evenwel onvoldoende ernstig om van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie te gewagen. Bovendien dient in dit verband te worden opgemerkt dat uw vader een bejaarde man is van 77 jaar oud. U werd met dit laatste geconfronteerd. U verklaarde hierop dat uw vader ondanks zijn leeftijd fysiek nog in uitstekende staat verkeerde. U liet nu ook opmerken dat u zelfs niet uitsloot dat hij jullie zou vermoorden. U werd hierop gevraagd of hij jullie dan ooit met de dood heeft bedreigd. U antwoordde hierop bevestigend. U lichtte toe dat tijdens de discussies tussen uw vader en uw oudste zoon uw vader er ook mee had bedreigd ervoor te zorgen dat uw zoon in de gevangenis zou terechtkomen en zelfs dat hij hem zou vermoorden. U voegde er nog aan toe dat uw vader u ook één keer met de dood had bedreigd in één van deze discussies. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft u vreemd genoeg met geen woord gerept over één of andere doodsb bedreigingen. Bovendien had u dit eerder tijdens het gehoor op het CGVS evenmin gedaan, meer bepaald toen u de gelegenheid kreeg uw problemen in detail toe te lichten (zie gehoorverslag CGVS, vraag 89). Het zou nochtans kunnen verwacht worden dat u dit spontaan hebben opgeworpen wanneer expliciet naar uw problemen gevraagd werd. U antwoordde hierop dat men u voor de Dienst Vreemdelingenzaken had gezegd dat u uw problemen in het kort diende toe te lichten. U werd er vervolgens op gewezen dat een doodsdreigement toch geen onbelangrijk detail is in uw asielrelaas en dat er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u hier op zijn minst naar had verwezen. Hierop reageerde u door te zeggen dat u dit wel degelijk had verklaard maar dat het wellicht niet genoteerd is geweest door de betrokken dossierbehandelaar. Dit argument kan niet overtuigen, temeer daar uw verklaringen zijn voorgelezen en u dus zeker de mogelijkheid heeft gekregen om op te merken dat het deel van uw asielrelaas in verband met het doodsdreigement diende toegevoegd te worden (zie gehoorverslag CGVS, vragen 112 en 115-122). Eén en ander doet twijfels rijzen over uw verklaringen in dit verband.

Vervolgens werd u gevraagd waarom u niet overwogen heeft om één en ander aan te kaarten bij de politie. U verklaarde dat u dit niet kon doen aangezien u vermoedde anders zelf het slachtoffer te zullen worden van de politie. U lichtte toe dat in Marokko iedereen geacht wordt soennitisch te zijn. U werd erop gewezen dat u de feiten op zich over het fysiek geweld van uw vader zou kunnen aanklagen zonder daarom te vermelden wat de dieperliggende oorzaak is. U antwoordde hierop dan weer dat u niet bereid was dit risico te nemen aangezien u vermoedde dat de politie dan contact zou opnemen met uw vader, waarop uw vader wellicht zou verwijzen naar het feit dat u zich tot het sjiisme had bekeerd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 106-110). Deze uitleg van u kan niet overtuigen aangezien deze slechts gebaseerd is op uw persoonlijke vermoedens en speculaties over de houding van respectievelijk

uw vader en de politie. Nergens uit uw verklaringen blijkt overigens dat u concrete stappen heeft ondernomen om te polsen naar de concrete houding van de lokale politie.

Voorts werd u gevraagd waarom u niet gewoon bent verhuisd, weg van uw vader. Relevant in dit verband is het feit dat u een hoogopgeleide vrouw bent en dat u op professioneel vlak hoge toppen scheerde, meer bepaald als financieel directeur bij een transportbedrijf (zie gehoorverslag CGVS, vragen 35-51) en dat u in de grootsteden als Casablanca of zelfs Rabat zelfstandig zou kunnen wonen ver weg van uw ouders. U antwoordde hierop dat uw vader u hoe dan ook zou vinden en verder ook dat het in Marokko niet aanvaard wordt dat een vrouw zonder een man ergens zelfstandig gaat wonen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 113-114). Beide argumenten kunnen echter niet overtuigen. Later tijdens het gehoor liet u in dit verband nog opmerken dat het feit dat uw echtgenoot in België een verblijfsrecht heeft bekomen, ook een cruciale rol heeft gespeeld in uw beslissing het land te verlaten en naar België te komen. Immers, jullie kinderen wilden graag permanent bij hun vader zijn in plaats van af en toe hem te kunnen opzoeken. U werd erop gewezen dat dit motief uiteraard zeer begrijpelijk is, maar ook dat dit motief geen uitstaans heeft met één van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie (zie gehoorverslag CGVS, vragen 134 en 135).

In verband met de concrete vluchtaanleiding dient eveneens opgemerkt te worden dat deze voornamelijk gebaseerd is op uw persoonlijke vermoedens. U verklaarde immers van uw moeder gehoord te hebben dat uw vader uw zoon naar een religieus kamp wilde sturen. Nadat u dit nieuws had vernomen, zou u onmiddellijk alles in het werk gesteld hebben om zo snel als mogelijk uit Marokko te vluchten. U vreesde immers dat uw zoon in de handen zou vallen van terroristen (zie gehoorverslag CGVS, vraag 89). Nochtans blijkt nergens uit uw verklaringen dat u hiertoe concrete aanwijzingen had. Immers, nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw vader, een succesvol vastgoedmakelaar, banden zou hebben gehad met geradicaliseerde extremisten laat staan met terroristen. Het is dan ook bijzonder twijfelachtig dat hij uw zoon doelbewust zou sturen naar een religieus kamp dat onder controle is van bovengenoemden.

Verder dient nog te worden gewezen op het feit dat u al ruim twee en een half jaar geen contact zegt te hebben met uw familie in Marokko. Meer nog, u zou met helemaal niemand uit Marokko nog contact hebben gehad in de afgelopen periode. Hierdoor bent u niet in staat om uw problemen in Marokko op te volgen en na te gaan of er zich in dit verband nog nieuwe elementen hebben voorgedaan. Nochtans mag van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat die zich enigszins informeert over de actuele stand van zijn problemen, teneinde zijn vervolgingsrisico correct te kunnen inschatten. In dit verband is het onbegrijpelijk en ongeloofwaardig dat u bijvoorbeeld niet met uw broer of zus of anderen in uw sociaal of familiaal netwerk contact heeft opgenomen. U liet optekenen dit niet te willen doen omdat u anders vreesde dat uw vader op hen druk zou uitoefenen om uw verblijfplaats te achterhalen. Dit argument kan niet overtuigen. Er kan immers verwacht worden dat uw vader hoe dan ook zou weten dat u zich in België bevindt om hier uw echtgenoot te vervoegen. U kan slechts beamen dat het wellicht te verwachten is dat uw vader in dit verband sterke vermoedens kan hebben over uw verblijfplaats in België (zie gehoorverslag CGVS, vragen 123-132).

Tot slot dient nog te worden gewezen op de tegenstrijdigheden met de verklaringen van uw echtgenoot in verband met jullie scheiding vanaf 2006, toen uw echtgenoot naar Irak terugkeerde. Uw echtgenoot liet destijds optekenen dat u het was en niet uw schoonouders die een klacht hadden ingediend tegen hem in verband met een poging tot ontvoering van jullie kinderen. Dit is uiteraard een gans andere versie van de feiten. Bovendien verklaarde hij ook dat jullie in de hele periode die hierop volgde, geen contact meer met elkaar hadden (zie gehoorverslag CGVS 0916638, p. 2 en 3). U daarentegen verklaarde in strijd hiermee dat het uw ouders waren die deze klacht hadden ingediend en ook dat jullie in de periode die volgde op de terugkeer van uw echtgenoot naar Irak altijd contact zijn blijven behouden (zie gehoorverslag CGVS, vragen 8-24). Deze tegenstrijdige verklaringen doen verdere twijfels rijzen over uw algehele geloofwaardigheid.

U hebt uw asielmotieven en een vrees voor vervolging niet aannemelijk gemaakt. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

De documenten die u voorlegde bevestigen uw persoonsgegevens, die van uw drie kinderen en die van uw echtgenoot. Deze zaken staan hier evenwel niet ter discussie. Uw advocate legde ook nog algemene informatie voor in verband met het beperkte recht van vrijheid van godsdienst in Marokko. Deze informatie beschrijft de algemene situatie maar u haalt geen gegevens aan waaruit zou blijken dat deze op u persoonlijk van toepassing zou zijn, gelet op bovenstaande genoemde argumenten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/2 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 27 en 14 § 4 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht, het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 3,12 en 14 van het Internationaal kinderrechtenverdrag, voert verzoekster aan dat zij zich onder invloed van haar echtgenoot heeft bekeerd tot het sjiisme terwijl in Marokko de soennitische strekking van de islam de regel is. Ook haar kinderen en vooral haar oudste zoon Y. hebben zich de sjiitische gebruiken eigen gemaakt. Verzoekster merkt op dat in Marokko enkel de soennitische strekking van de islam en de joodse leer worden erkend. De overige geloofsstrekkingen worden er niet aanvaard. Verzoekster verwijst naar de door haar op het Commissariaat-generaal bijgebrachte informatie waaruit blijkt dat de sjiitische minderheden die thans leven in Marokko vooral vluchtelingen zijn afkomstig uit Irak, Libanon en Syrië. Uit deze informatie blijkt eveneens dat dergelijke minderheden niet openlijk voor hun sjiitische geloof kunnen uitkomen, doch dit binnenskamers dienen te houden uit vrees voor intimidatie van de regering en de maatschappij. De grondwet van Marokko bepaalt namelijk dat het Malikisme de staatsgodsdienst is van Marokko. Het Malikisme is een bepaalde strekking binnen de soennitische islam. De Marokkaanse staat erkent nog wel het Jodendom, doch geen andere religieuze strekkingen. Verzoekster benadrukt dat zij in haar verklaringen duidelijk heeft aangegeven dat ze tracht haar geloof voor zichzelf te houden uit vrees voor reacties van familie en de directe sociale omgeving. Dit wil zeggen dat zij geen directe uiting kan geven aan haar geloof uit vrees voor discriminatie. Dit betreft geen godsdienstvrijheid, aldus verzoekster, die stelt dat zij in haar verklaringen duidelijk de reden voor haar vertrek heeft aangegeven, namelijk de gebeurtenissen op de school van haar oudste zoon, waarbij duidelijk werd aangegeven dat hij niet mocht uitkomen voor zijn sjiitisch geloof omdat sjiieten als afvalligen worden beschouwd. Verzoekster wijst erop dat in het verleden reeds een Iraakse school werd gesloten in Rabat wegens beschuldigingen de sjiitische leer te verkondigen in plaats van het soennisme. Zij hekelt dat in de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik verder is ingegaan op de hoofdreden van haar vertrek uit Marokko, met name het gebrek aan godsdienstvrijheid. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst enkel naar de problemen die zij en haar kinderen gehad hebben met haar vader, doch niet naar de problemen met de school. Dit terwijl verzoekster eveneens informatie heeft bijgebracht tijdens haar gehoor bij het Commissariaat-generaal waarbij een sjiitische school in Rabat reeds de deuren diende te sluiten. Ook heeft verzoekster in het administratief dossier dat haar werd overgemaakt niets kunnen terugvinden betreffende enig onderzoek door het Commissariaat-generaal naar het sjiisme in Marokko en naar enige discriminatie van de aanhangers van het sjiisme in Marokko ondanks de informatie die zij zelf heeft overgemaakt aan de verwerende partij. Het enige wat de verwerende partij hierover schrijft in de laatste alinea van de bestreden beslissing is dat er in Marokko slechts sprake is van een beperkt recht van vrijheid op godsdienst doch het Commissariaat-generaal linkt dit niet terug naar de feiten die verzoekster heeft aangehaald die gebeurd zijn op de school van haar oudste zoon. Verzoekster hekelt dat het Commissariaat-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met het belang van de kinderen en dan in het bijzonder van de oudste minderjarige zoon. Tijdens het gehele asielaanvraagproces van verzoekster komt vooral naar voren dat de oudste zoon niet openlijk zijn sjiitische geloof kan belijden in Marokko en dat hij het er zeer moeilijk mee heeft. Haar oudste zoon werd echter op geen enkel ogenblik gehoord ondanks het feit dat deze toch

een leeftijd heeft bereikt dat hij kan gehoord worden, met name 17 jaar op het moment van het gehoor van verzoekster door de verwerende partij. Nochtans had de oudste minderjarige zoon van verzoekster conform artikel 12, lid 2 van het kinderrechtenverdrag het recht om gehoord te worden. Verzoekster voegt hieraan toe dat conform artikel 14 van het kinderrechtenverdrag een kind recht op vrijheid van godsdienst heeft, wat duidelijk in dit geval niet gerespecteerd werd door Marokko, doch waarmee in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden. Conform artikel 3 van het Internationaal kinderrechtenverdrag diende de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing de belangen van het kind vooreerst te plaatsen wat niet gebeurd is, noch werd hieromtrent enige afweging gemaakt, aldus verzoekster, die hieraan toevoegt dat ook artikel 14 § 4 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaalt dat het hogere belang van het kind een doorslaggevende overweging is die de commissaris-generaal en zijn ambtenaren moeten leiden tijdens het onderzoek van de asielaanvraag.

Verzoekster laakt daarnaast dat bij het nemen van de bestreden beslissing evenmin rekening werd gehouden met het principe 'eenheid van gezin'. Zij wijst erop dat haar echtgenoot, tevens vader van haar minderjarige kinderen, in België subsidiaire bescherming heeft gekregen. Uit diens asielaanvraag blijkt duidelijk dat een leven samen met het gehele gezin niet mogelijk is in Irak, noch in Marokko. Zij merkt nog op: *“De verwerende partij heeft enkel verwezen naar de verklaringen van de heer H.(...) I.(...) S.(...) om aan te geven dat daar waar hij verklaard dat hij voor een bepaalde periode geen contact meer heeft gehad met zijn echtgenote en kinderen wanneer hij terug was in Irak, verzoekster verklaard heeft dat ze nog wel degelijk contact hadden via de telefoon.*

De verwerende partij meent dat door dit verschil in verklaringen haar algemene geloofwaardigheid ondermijnt wordt, doch dit doet echter geen afbreuk aan de discriminatie wegens geloof die zij en haar oudste minderjarige zoon ondervonden in Marokko. Enkel het verschil in verklaring met de verklaring van de echtgenoot wordt aangehaald om te oordelen tot de algemene geloofwaardigheid van verzoekster doch niets anders wordt aangehaald.

De verwerende partij kon de oudste zoon van verzoekster gehoord hebben om de eventuele twijfel omtrent de geloofwaardigheid en om deze eventueel te herstellen. Zoals gemeld, was de oudste minderjarige zoon 17 jaar op moment dat verzoekster gehoord werd door de verwerende partij, duidelijk een leeftijd waarop hij kan gehoord worden.”

Verzoekster voert nog aan dat haar verklaringen volledig overeenkomen met de voorwaarden van artikel 48/6 Vreemdelingenwet om geloofwaardig te worden geacht:

- verzoekster heeft een oprechte inspanning geleverd om haar aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover verzoekster beschikte, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- de verklaringen van verzoekster zijn samenhangend en aannemelijk en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar aanvraag. Verzoekster heeft hiertoe informatie bijgebracht betreffende de discriminatie van sjiiten in Marokko die door de verwerende partij wordt afgedaan als algemene informatie doch zonder na te gaan of door deze informatie geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekster;
- verzoekster heeft haar aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend na aankomst in België;
- er is vast komen te staan dat verzoekster in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd aangezien de verwerende partij slechts de twee verschillen tussen haar verklaring en deze van haar echtgenoot 10 jaar geleden nota bene aanhaalt, doch niets anders.

Zij besluit: *“Op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot eventuele ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster besluiten is zowel onredelijk als onrechtmatig. De verwerende partij had hoogstens twijfel kunnen weerhouden, maar zeker niet tot de eventuele ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster kunnen besluiten. In voorliggende situatie, rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten, had de verwerende partij verzoekster het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt de verwerende partij dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.*

Verder blijkt uit het voorgaande ook dat de verwerende partij een schending beging van de algemene motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat de verwerende partij niet over afdoende elementen beschikte om haar negatieve beslissing in deze asielzaak te schragen.

De verwerende partij schendt dan ook artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 van de Vreemdelingenwet.”

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de bijlage 26 afgeleverd aan verzoekster en haar kinderen Y., A. en A., een correctie van de bijlage 26, het rapport *“Freedom of Religion in Morocco: The Silent Minorities”*, het *“2016 Report on International Religious Freedom – Morocco”* van US Department of State van 15 augustus 2017, het *“Amnesty International Report 2016/17 – The State of the World’s Human Rights – Morocco/Western Sahara”* van 22 februari 2017, een document getiteld *“Marokko”*, te raadplegen op Wikipedia, een document getiteld *“Malikieten”*, te raadplegen op Wikipedia, het artikel *“Marokko in verzet tegen sjjiitische islam”* van 24 maart 2009 en het artikel *“Primeur voor Marokko: religieuze minderheden voor het eerst bijeen”*.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) het conflict tussen haar vader enerzijds en haarzelf en haar oudste zoon anderzijds in verband met hun neiging om zich volgens de sjjiitische in plaats van de soennitische gebruiken te gedragen onvoldoende ernstig is om van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie te gewagen, haar vader bovendien een bejaarde man is van 77 jaar oud en zij ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken of wanneer zij tijdens het gehoor op het CGVS de gelegenheid kreeg om haar problemen in detail toe te lichten ook met geen woord heeft gerept over doodsbedreigingen door haar vader, wat twijfels doet rijzen over haar verklaringen in dit verband, (ii) zij geen overtuigende verklaring geeft waarom zij het fysiek geweld van haar vader niet heeft aangekaart bij de politie, (iii) zij evenmin een overtuigende verklaring geeft waarom zij niet gewoon is verhuisd, weg van haar vader, (iv) zij nog liet opmerken dat het feit dat haar echtgenoot in België een verblijfsrecht heeft bekomen een cruciale rol heeft gespeeld in haar beslissing het land te verlaten en naar België te komen daar haar kinderen graag permanent bij hun vader wilden zijn in plaats van af en toe hem te kunnen opzoeken, doch dit motief geen uitstaans heeft met één van de vijf criteria van de vluchtelingenconventie, (v) haar concrete vluchtaanleiding – zij had van haar moeder gehoord dat haar vader haar zoon naar een religieus kamp wilde sturen waardoor zij vreesde dat haar zoon in de handen zou vallen van terroristen – voornamelijk gebaseerd is op haar persoonlijke vermoedens, (vi) zij verklaart dat zij al ruim twee en een half jaar met niemand in Marokko nog contact heeft gehad, waardoor zij niet in staat is om haar problemen in Marokko op te volgen en na te gaan of er zich in dit verband nog nieuwe elementen hebben voorgedaan, terwijl van een asielzoeker nochtans redelijkerwijs mag verwacht worden dat die zich enigszins informeert over de actuele stand van zijn problemen teneinde zijn vervolgingsrisico correct te kunnen inschatten, (vii) zij en haar echtgenoot tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd in verband met hun scheiding vanaf 2006, toen haar echtgenoot naar Irak terugkeerde, wat verdere twijfels doet rijzen over haar algehele geloofwaardigheid, (viii) zij gelet op het voorgaande haar asielmotieven en een vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt zodat zij zich evenmin kan steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en zij geen elementen aanbrengt waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en (ix) de door haar voorgelegde documenten haar persoonsgegevens, die van haar kinderen en die van haar echtgenoot bevestigen, zaken welke evenwel niet ter discussie staan, en de algemene informatie in verband met het beperkte recht van vrijheid van godsdienst in Marokko de algemene situatie beschrijft maar zij, gelet op bovenstaande argumenten, geen gegevens aanhaalt waaruit zou blijken dat deze op haar persoonlijk van toepassing zou zijn.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 januari 2018 (CG nr. 0916638B), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.6.1. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die in het verzoekschrift op generlei wijze worden betwist, laat staan ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens oordeel dat (i) in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kan worden aangenomen omwille van het door haar aangehaalde conflict tussen haar en haar oudste zoon enerzijds en haar vader anderzijds omdat zij zich volgens de sjiitische in plaats van de soennitische gebruiken begonnen te gedragen en (ii) het feit dat haar echtgenoot in België een verblijfsrecht heeft bekomen een cruciale rol heeft gespeeld in haar beslissing het land te verlaten en naar België te komen daar haar kinderen graag permanent bij hun vader wilden zijn in plaats van af en toe hem te kunnen opzoeken, geen uitstaans heeft met één van de vijf criteria van de vluchtelingenconventie. De uitgebreide motivering dienaangaande wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6.2. Waar verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar de problemen die haar oudste zoon heeft gekend op school, benadrukt de Raad dat ook deze problemen bezwaarlijk voldoende ernstig/zwaarwichtig kunnen worden geacht om gewag te maken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster deze problemen met de school onvermeld liet ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, wat meteen al de ernst van deze problemen relativeert. Voorts leest de Raad in verzoeksters verklaringen zoals zij deze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat haar zoon een conflict had met de islamleraar nadat hij in de les had gezegd dat hij het middag- en namiddaggebed kan samen voegen tot een gebed en nadat hij ten overstaan van deze leraar had bevestigd dat hij sjiiet is. De leraar heeft hierop verzoeksters zoon uit de les gestuurd en is met hem naar de directeur gegaan, die liet verstaan dat sjiieten niet welkom zijn op de school. Verzoekster voegde hier aan toe dat medeleerlingen op school tegen haar zoon sindsdien zegden dat hij een afvallige is en dat iedereen tegen hem was. Haar zoon maakte ruzie met de andere studenten omdat zij hem uitscholden voor kafir (notities persoonlijk onderhoud, p. 6, p. 8 en p. 10). Deze feiten kunnen echter bezwaarlijk als vervolging worden gekwalificeerd. Dit klemt des te meer daar nergens uit verzoeksters verklaringen blijkt dat er vanuit de school verder nog maatregelen werden genomen ten aanzien van verzoeksters zoon omwille van diens religie. Verzoekster verklaarde weliswaar dat ze ermee gedreigd hebben om de politie te verwittigen als hij nog eens zulke dingen zou uiten doch uit haar verklaringen blijkt tevens dat deze dreigementen nooit werden uitgevoerd (notities persoonlijk onderhoud, p. 10).

2.6.3. In zoverre verzoekster er voorts in het algemeen op wijst dat zij en haar kinderen zich onder invloed van haar echtgenoot hebben bekeerd tot het sjiïsme terwijl in Marokko de soennitische strekking van de islam de regel is, zij informatie aanhaalt waaruit blijkt dat de sjiitische minderheden in Marokko – vooral vluchtelingen uit Irak, Libanon en Syrië – niet openlijk voor hun geloof kunnen uitkomen doch dit binnenskamers dienen te houden uit vrees voor intimidatie van de regering en de maatschappij, zij benadrukt dat ook zichzelf tracht haar geloof voor zichzelf te houden uit vrees voor reacties van familie en de directe sociale omgeving en uit vrees te worden gediscrimineerd en zij hieruit besluit dat zij en haar kinderen in Marokko geen godsdienstvrijheid hebben, hetgeen zij verder tracht te staven aan de hand van de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten, merkt de Raad op dat de door verzoekster bijgebrachte algemene rapporten slechts een algemene situatie schetsen in het land van herkomst met betrekking tot de vrijheid van godsdienst en geenszins volstaan om in haar hoofde een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin te weerhouden. De verwijzing naar rapporten van algemene aard over (het gebrek aan) godsdienstvrijheid in Marokko toont immers op zich geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. De Raad benadrukt te dezen dat ieder verzoek om internationale bescherming dient onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis en op eigen merites. Dit blijkt eveneens uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde

zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 waarin het Hof een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het Bundesverwaltungsgericht uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee Ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet.

Ofschoon artikel 14 van het Kinderrechtenverdrag vrijheid van godsdienst voorschrijft, maakt voorgaande overwegingen duidelijk dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat.

Nergens uit de door verzoekster bijgebrachte algemene informatie kan blijken dat sjieten in Marokko actief worden geïsoleerd of vervolgd, noch dat het loutere feit sjiit te zijn in Marokko op zich voldoende is

is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een toekenning van de subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om *in concreto* aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd in de zin van de Vluchtelingenconventie, waar zij, gelet op hetgeen wat voorafgaat, evenwel in gebreke blijft.

Verzoekster toont *in casu* dan ook allerminst aan dat zij of haar kinderen in geval van terugkeer naar Marokko godsdienstige handelingen zullen stellen die hen zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Waar verzoekster in het verzoekschrift nog een vrees uit voor discriminatie omwille van haar religie, merkt de Raad op dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Zoals blijkt uit het voorgaande, maakte verzoekster doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen en zij brengt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift evenmin concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Marokko persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat er in haar hoofde sprake is van discriminatie die het leven in haar land van herkomst ondraaglijk maakt.

2.6.4. Verzoekster hekelt daarnaast dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het belang van de kinderen en in het bijzonder het belang van haar oudste zoon, die ook op geen enkel ogenblik werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad merkt te dezen op dat verzoeksters zoon Y. – die op het ogenblik van binnenkomst én op het ogenblik van de bestreden beslissing nog minderjarig was, maar inmiddels meerderjarig is geworden – samen met zijn moeder werd opgenomen op de bijlage 26 van verzoekster. Uit het administratief dossier blijkt immers dat, hoewel aan de kinderen aanvankelijk op 15 september 2015 een ‘bijlage 26 Begeleide minderjarige’ werd afgeleverd, zij op 20 januari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken werden toegevoegd aan de bijlage 26 van verzoekster, waarbij tevens een correctie van hun naam werd doorgevoerd. De stukken ‘bijlage 26 Begeleide minderjarige’ werden doorgehaald met de vermelding “zie bijlage 26 moeder”. Verzoeksters zoon Y. doorliep als begeleide minderjarige asielzoeker aldus mee de asielprocedure van zijn moeder, verzoekster. De Raad is geen bepaling bekend die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ertoe verplicht om in een dergelijk geval naast de ouder-asielzoeker ook (standaard) diens minderjarig(e) kind(eren) te horen. Dit kan evenmin blijken uit het in het verzoekschrift aangehaalde artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag, waaruit verzoekster besluit dat haar oudste zoon het recht had om gehoord te worden. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt overigens nergens, en verzoekster toont het tegendeel niet aan, dat eerder door verzoekster en/of haar raadsman, en/of haar zoon of anderen een dergelijk verzoek zou zijn gedaan om verzoeksters zoon te horen. In het verzoekschrift wordt ook niet afdoende geconcretiseerd, laat staan aannemelijk gemaakt dat of op welke wijze een verhoor van verzoeksters zoon afbreuk zou kunnen doen aan of een ander licht zou kunnen werpen op hoger gedane vaststellingen. In het verzoekschrift wordt overigens niet toegelicht of verzoeksters zoon nog andere problemen kent in Marokko.

Waar verzoekster in dit verband nog de schending aanvoert van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 14 § 4 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, merkt de Raad op dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen, doch verzoekster gaat er in deze aan voorbij dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem/haar al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dient dus beoordeeld te worden binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het concept van het “belang van het kind” is in die zin niet absoluut, zoals ook de Raad van State aanhaalde in haar arrest nr. 223 630 van 29 mei 2013: *“Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus”*. Zoals blijkt uit het voorgaande en wat hierna wordt uiteengezet onder punt 2.7. slaagt verzoekster er niet in aannemelijk te maken dat zij of haar kinderen in geval van terugkeer naar Marokko een gegronde vrees voor vervolging hoeven te koesteren, noch dat zij er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.6.5. Tot slot verwijt verzoekster de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met het principe van ‘eenheid van gezin’. Verzoekster wijst er in dit verband op dat aan haar echtgenoot, tevens vader van haar kinderen, de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en dat uit diens asielrelaas duidelijk blijkt dat een leven samen met het hele gezin niet mogelijk is in Irak, noch in Marokko.

De Raad benadrukt te dezen dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst – in het geval van verzoeksters echtgenoot Irak, het enige land waarvan hij de nationaliteit bezit – op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters echtgenoot werd beslist tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus doet niets af aan de

appreciatie van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster, die geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt ten aanzien van Marokko, het land waarvan zij de nationaliteit bezit. De Raad wijst erop dat het doel van de asielprocedure niet is om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. De Raad wijst er te dezen tevens op dat de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen. Het staat verzoekster dan ook vrij om gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht op basis van de gezinssituatie. Ten overvloede wijst de Raad er in dit verband nog op dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn).

2.6.6. De overige door verzoekster neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen daar deze enkel haar persoonsgegevens, die van haar kinderen en die van haar echtgenoot bevestigen, gegevens welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken.

2.6.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Marokko zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.9. Waar verzoekster in haar “verzoekschrift ter indiening van een beroep tot nietigverklaring” vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier opnieuw over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, verwijst de Raad naar artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve

rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

In tegenstelling tot hetgeen verzoekster vraagt kan de Raad derhalve de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS